

Arrest

nr. 84 420 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 16 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 24 februari 2012 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegegeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.”

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt de hervorming, minstens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van de materiële motiveringsplicht en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheid, gelijkheid, rechten van verdediging, enz...)*”.

2.3. Verzoekers asielaanvraag werd op grond van artikel 57/10 vreemdelingenwet afgewezen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een aangetekend schrijven van het CGVS van 14 februari 2012, waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor op 24 februari 2012, noch een geldige reden had meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

Verzoeker wijst erop dat hij bij zijn asielaanvraag geen opvangplaats kreeg toegewezen, maar dat hij zelf een opvang moest zoeken, wat niet evident is in een vreemd land. Verzoeker vond op 27 januari 2012 een studio in Leuven. Omdat hij geen Nederlands, Frans of Engels spreekt, richtte hij zich tot de gemeente voor zijn inschrijving en dacht dat de gemeente het CGVS op de hoogte zou brengen van zijn adreswijziging. Verzoeker heeft geen enkele begeleiding zoals voorzien in een centrum. Binnen de maand nadat hij bij de DVZ wandelen werd gestuurd, werd hij opgeroepen door het CGVS op hun eigen adres, die daarbij zeer goed weten dat hij onmogelijk de oproeping kan beantwoorden. Verzoeker meent dat de nadien genomen technische weigering ontstaan is uit de onwetendheid van verzoeker, maar ook uit de onredelijkheid waarmee het bestuur hem behandeld heeft. Men had hem minstens iets langer moeten gunnen teneinde zijn situatie in orde te stellen. Verzoeker wijst erop dat het niet redelijk is zich te beroepen op de rechtsregels die opgelegd worden aan asielzoekers wanneer de rechtsregels die opgelegd worden aan DVZ niet worden gerespecteerd. Er moet gelijkheid gegarandeerd worden voor alle asielzoekers en niet enkel tussen diegenen aan wie een opvangplaats wordt toegewezen. Verzoeker meent dan ook dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn bijlage 26, een document waarbij verzoeker geen verplichte plaats van inschrijving wordt toegewezen omwille van de verzadiging van het opvangnetwerk, een huurovereenkomst voor een studentenstudio, een uitprint waaruit blijkt dat verzoekers woonplaatskeuze op het adres van het CGVS staat, een contactformulier van de plaatselijke wijkagent, de oproeping voor zijn gehoor, de kennisgeving van de bestreden beslissing en een checklist technische weigering.

2.3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen. Verzoekers oproepingsbrieven werden zowel per gewone post als per aangetekend schrijven (stuk 5) naar zijn gekozen woonplaats verstuurd.

De Raad merkt dienaangaande verder op dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag erop werd gewezen dat “*Indien hij (zij) binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, hij (zij) geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn (haar) aanvraag*” (bijlage 26, 16 januari 2012, stuk 9), tevens werd gewezen op het feit dat de vreemdeling die

geen woonplaats heeft gekozen geacht wordt woonplaats te hebben gekozen op het CGVS, dat elke wijziging van woonplaats bij een ter post aangetekende zending meegedeeld moet worden aan de CGVS en dat *“Elke kennisgeving is geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending”* (verklaring betreffende de woonstkeuze van 16 januari 2012, dewelke zoals verweerder aangeeft *“met de hulp van een tolk die het Nepalees machtig is aan verzoeker duidelijk gemaakt”* werd en ondertekend werd door verzoeker) en dat, op de DVZ bij het invullen van de vragenlijst, nog eens uitdrukkelijk wordt benadrukt dat *“Elke adreswijziging moet per aangetekende brief meegedeeld worden aan zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het volstaat niet de adreswijziging mee te delen aan uw gemeente, het OCMW of het onthaalcentrum.”* (stuk 7), waarbij dit verslag aan verzoeker werd voorgelezen in het Nepalees, hij dit document ondertekende en een kopie van deze ingevulde vragenlijst ontving, zodat verzoeker onmiskenbaar geacht kan worden ten volle van zijn verantwoordelijkheden en de gevolgen bij het niet eerbiedigen hiervan, op de hoogte te zijn. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op zijn onwetendheid en zijn verkeerde inschatting dat de gemeente zijn adres zou melden aan het CGVS, en kan zijn nalatigheid om zijn nieuwe adres aan de asielinstanties over te maken, niet verschonen. Ter terechtzitting blijkt overigens dat verzoeker veertien dagen heeft gewacht alvorens zijn adreswijziging door te zenden aan het CGVS.

2.3.2. Uit bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker in toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet op correcte wijze heeft opgeroepen, maar dat verzoeker, zonder geldige reden, geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief die hem op 14 februari 2012 werd verstuurd. Op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet heeft de commissaris-generaal correct besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, komt de commissaris-generaal terecht tot het besluit dat verzoekers gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval. De situatie van asielzoekers die nalaten hun informatieverplichtingen na te komen, pogen te compenseren door te verwijzen naar de opvangverplichting voor de DVZ, is in deze niet ernstig.

2.3.4. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt door de verzoeker evenmin aangetoond, nu de verplichting om een wijziging van woonplaatskeuze bij aangetekende brief aan de asielinstanties over te maken zonder onderscheid voor elke asielzoeker geldt, waar deze zich ook bevindt, of hem nu een opvangplaats werd toegewezen dan wel hij zelf een onderkomen heeft gezocht. Immers, het gelijkheidsbeginsel houdt in dat gelijke situaties gelijk behandeld worden en verschillende situaties verschillend.

2.3.5. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). In deze wijst de Raad er tevens op dat, opdat een middel ontvankelijk zou zijn, het niet volstaat louter naar een bepaling of een beginsel te verwijzen, doch ook moet worden uiteengezet op welke wijze die bepaling of dat beginsel zou zijn geschonden. Verzoeker geeft niet aan op welke wijze zijn rechten van verdediging concreet zouden zijn geschonden. Deze schending wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

2.4. Verzoeker vraagt de hervorming, minstens de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker haalt in het verzoekschrift echter geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij in aanmerking komt

voor de erkenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 vreemdelingenwet of de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut ex artikel 48/4 vreemdelingenwet. Aldus kan slechts uit het administratief dossier blijken dat verzoeker stelt vervolgd te zijn geweest door de Maobadi aangezien hij in 2004 de namen van een viertal van hun leden zou hebben doorgegeven aan de politie, waarop deze opgepakt werden. Sindsdien zou hij gezocht en bedreigd worden, wat niet wordt toegelicht. Evenmin wordt aangegeven wie verzoeker vreest en blijft hij bij algemeenheden als 'de' Maobadi. Ten slotte licht verzoeker niet toe waarom hij acht jaar na de feiten en na het beëindigen van de burgeroorlog nog in de negatieve belangstelling zou staan van de toenmalige vervolgers.

De Raad stelt in deze vast dat verzoekers vrees, voor zover al waarachtig, noch actueel, noch gegrond voorkomt. Immers verbleef verzoeker na het doorspelen van de identiteit van de desbetreffende personen nog tot 2008 in Nepal en keerde hij daarenboven, na een verblijf in India, in 2010 terug naar Nepal. Dit ondergraaft verzoekers voorgehouden vrees volledig. Zelfs indien verzoekers voorgehouden vrees waarachtig, actueel en gegrond zou zijn geweest, *quod non*, dan nog heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming. Immers verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in de negatieve belangstelling zou staan van de nationale autoriteiten, wat tevens blijkt uit het feit dat verzoeker met zijn eigen paspoort naar België is kunnen komen (verklaring DVZ vraag 34 en 35).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Nepal een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK